

Εκατό χρόνια από τη σφαγή του Λάντλουου

Δημοσίευση: Πέμ, 01/05/2014 – 18:41 www.902.gr

Τελευταία Ενημέρωση: Πέμ, 01/05/2014 - 19:36

Το 1914, στο Κολοράντο του αμερικανικού νότου, γράφτηκε μία από τις πιο ηρωικές σελίδες στην ιστορία του αμερικανικού εργατικού κινήματος.

Το «άγριο» νότιο Κολοράντο εκείνη την εποχή εξελισσόταν στην αμερικανική πρωτεύουσα του άνθρακα. Εργάτες από όλον τον κόσμο, Ιταλοί, Μεξικάνοι, Έλληνες, Σλάβοι, Κινέζοι έφταναν στις ΗΠΑ με υποσχέσεις από τους δουλεμπόρους ότι θα τους οδηγούσαν

στη «γη της επαγγελίας». Στη συνέχεια, τους έφερναν στα ανθρακωρυχεία των Ροκφέλερ και των Λαμόντ για να δουλέψουν -και πολύ συχνά να πεθάνουν- στις μαύρες στοές των ορυχείων.

Για τη διαμονή των εργατών είχαν δημιουργηθεί ειδικοί φρουρούμενοι καταυλισμοί γύρω από τα ορυχεία. Οι καταυλισμοί, τα σπίτια, τα ιατρεία, τα μαγαζιά, οι πανσιόν, όλα ανήκαν στην εταιρεία των ορυχείων. Οι συνθήκες δουλειάς, ασφάλειας και ζωής ήταν άθλιες. Οι εργάτες, τις περισσότερες φορές, δεν πληρώνονταν με κανονικά χρήματα, αλλά με κουπόνια, τα λεγόμενα «script», που υποχρεωτικά εξαργύρωναν στα μαγαζιά της εταιρείας, με υψηλές τιμές. Οι εργάτες ουσιαστικά ανήκαν στην εταιρεία. Πληρώνονταν ανάλογα με την καθημερινή παραγωγή και τις περισσότερες φορές τους έκλεβαν οι ελεγκτές - άνθρωποι των εταιρειών.

Αυτές οι συνθήκες οδηγούσαν σε ξεσπάσματα και εξεγέρσεις των εργατών, χωρίς όμως την αναγκαία οργάνωση και προετοιμασία.

Την ανάγκη για οργάνωση των εργατών ήρθε να εκπληρώσει η Ένωση Ανθρακωρύχων Αμερικής. Το συνδικάτο έπρεπε να ξεπεράσει πολλά εμπόδια και δυσκολίες, όπως την απαγόρευση της συνδικαλιστικής δράσης, την εργοδοτική τρομοκρατία, τους χαφιέδες και τους μπράβους των εταιρειών, αλλά και τις προκαταλήψεις των εργατών, ακόμη και την αδυναμία συνεννόησης λόγω της πολυγλωσσίας των εργατών.

Οι συνδικαλιστές εργάτες έπιαναν δουλειά στα ορυχεία και δρούσαν παράνομα, προσπαθώντας να ξεσηκώσουν και να οργανώσουν τους εργάτες. Αν κάποιος πιανόταν για συνδικαλισμό, τον έδιωχναν και δεν μπορούσε να πιάσει δουλειά σε κανένα ορυχείο.

Το ιστορικό της απεργίας

Το Σεπτέμβριο του 1913, ξέσπασε η μεγάλη απεργία του Λάντλουου, μετά το θάνατο ενός συνδικαλιστή εργάτη στα ορυχεία της εταιρείας CFI, ιδιοκτησίας Ροκφέλερ και ήταν το αποκορύφωμα της καταπίεσης και των άθλιων συνθηκών για τους 12.000 εργάτες ανθρακωρύχους της περιοχής.

Οι ανθρακωρύχοι της CFI πληρώνονταν 1,68 δολάρια την ημέρα και ήταν αναγκασμένοι να εργάζονται υπό πολύ σκληρές συνθήκες. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα για τους ανθρακωρύχους του Κολοράντο, όπου τα ποσοστά θνησιμότητας ήταν συχνά στο διπλάσιο του εθνικού μέσου όρου.

Οι προσπάθειες συνδικαλιστικής οργάνωσης των ανθρακωρύχων του Κολοράντο χρονολογούνται από την πρώτη απεργία του 1883, στην οποία προσπάθησαν να γίνουν μέλη της Δυτικής Ομοσπονδίας Εργατών Ορυχείων, το 1913 προσπάθησαν να οργανωθούν στους Ενωμένους Εργάτες Ορυχείων της Αμερικής (αργότερα, το 1927, εντάχθηκαν στους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου).

Αιτήματα των εργατών ήταν η καθιέρωση του οκτάωρου, η αναγνώριση του συνδικάτου, η θέσπιση μέτρων ασφάλειας στα ορυχεία, η κατάργηση των φρουρών, των «script», η αναγνώριση του δικαιώματος να ψωνίζουν σε όποιο κατάστημα ήθελαν, να μπορούν να πηγαίνουν στην πόλη κλπ.

Οι απαιτήσεις των ΕΕΟΑ προς την CFI ήταν οι εξής:

«... Η αναγνώριση των Ενωμένων Εργατών Ορυχείων Αμερικής ως παράγοντα διαπραγμάτευσης για τους εργαζόμενους στα ορυχεία άνθρακα όλου του Κολοράντο και του βόρειου Νέου Μεξικό, ένα αποτελεσματικό σύστημα ελέγχου βάρους (checkweighmen) σε όλα τα ορυχεία, την αποζημίωση για το σκάψιμο του άνθρακα με βάση τον έναν τόνο στις £ 2.000, ημιμηνιαία καταβολή των μισθών σε νόμιμο χρήμα, η κατάργηση του πρόχειρου χαρτονομίσματος και του συστήματος φορτηγού, τέλος στις διακρίσεις εις βάρος των μελών της ένωσης και αυστηρή εφαρμογή των νόμων του κράτους σχετικά με τις υποχρεώσεις των φορέων εκμετάλλευσης, σχετικά με την παροχή ξύλων, σίδερων και άλλων υλικών στους ανθρακωρύχους σε υπόγειες εργασίες».

Οι απεργοί εργάτες εκκένωσαν τους καταυλισμούς και έστησαν σκηνές στο Λάντλοου. Το Λάντλοου είναι μια περιοχή στους πρόποδες των Βραχώδων Ορέων, νότια του Ντένβερ, πρωτεύουσα του Κολοράντο. Οι καταυλισμοί με τις σκηνές λειτουργούσαν μετά από λίγες εβδομάδες ως κανονική πόλη, με 1.200 εγκατεστημένους εργάτες, σε σκηνές που έδωσε το συνδικάτο. Βοηθούμενοι από ομάδες της Ένωσης Ορυχείων σε όλες τις ΗΠΑ, οι απεργοί οργάνωσαν «πόλεις σκηνών» στις εκβολές των φαραγγιών που οδηγούσαν στα ανθρακωρυχεία (σε μια προσπάθεια να εμποδίσουν τους απεργοσπάστες από το να τους αντικαταστήσουν) και συνέχιζαν την απεργία τους.

Η απεργία των εργατών προκάλεσε την αντίδραση των Ροκφέλερ, οι οποίοι χρησιμοποίησαν ιδιωτικό στρατό, αποτελούμενο από μπράβους του Πρακτορείου «Μπελτουν - Φελτς», ειδικευμένου στην καταστολή απεργιών. Ο ιδιωτικός στρατός των Ροκφέλερ ενισχύθηκε από την Εθνοφρουρά που απέστειλε στην περιοχή ο κυβερνήτης του Κολοράντο. Μπράβοι και εθνοφρουροί τρομοκρατούσαν τους εργάτες, οργάνωναν προβοκάτσες, χωρίς να κάμψουν το φρόνημα των απεργών.

Μετά από τρεις μήνες δόθηκε εντολή να αποσυρθεί η Εθνοφρουρά, λόγω κόστους συντήρησης, ωστόσο τελικά παρέμεινε επανδρωμένη από μπράβους του Ροκφέλερ, μετά από συμφωνία με τον τοπικό κυβερνήτη.

Σε ηγετική μορφή της απεργίας αναδείχτηκε ο Έλληνας συνδικαλιστής εργάτης από την Κρήτη, **Λούης Τίκας (Ηλίας Σπαντιδάκης το πραγματικό του όνομα)**. Ο Λούης Τίκας ήταν μετανάστης από την Κρήτη, είχε δουλέψει σε χαλυβουργεία και ορυχεία του Κολοράντο και ήταν οργανωμένος στην Ένωση Ανθρακωρύχων.

Η αντοχή των απεργών ανάγκασε την εταιρεία να φέρει στην περιοχή βαρύ οπλισμό, όπως πολυβόλα και ένα τεθωρακισμένο όχημα, που το αποκαλούσαν «Τραίνο του Θανάτου» (Death Special). Στόχος ήταν η επίθεση και εκκένωση των απεργιακών καταυλισμών. Επικεφαλής του στρατού των αφεντικών ήταν ο υπολοχαγός Καρλ Λίντερφερντ.

Η επίθεση έγινε στις 20 Απρίλη, μία ημέρα μετά το ελληνικό Πάσχα που γιόρτασαν όλοι μαζί οι εργάτες, Έλληνες, Μεξικάνοι, Ιταλοί κ.ά., με χορούς, ψητά αρνιά, αγώνες μπίτζμπολ.

Οι εθνοφρουροί ζήτησαν από τον Λούη Τίκα να παραδώσει έναν απεργό. Εκείνος αρνήθηκε, γιατί δεν υπήρχε ένταλμα. Τότε η εθνοφρουρά άνοιξε πυρ εναντίον των σκηνών, σκορπώντας το θάνατο στους απεργούς και τις οικογένειές τους. Οι εργάτες ανταπέδωσαν και άρχισαν ανταλλαγές πυροβολισμών. Οι ανθρακωρύχοι έσκαψαν προστατευτικούς λάκκους, κάτω από τις σκηνές τους για τον εαυτό τους και τις οικογένειές τους, για να προστατευτούν από τους πυροβολισμούς των πολυβόλων από τους φρουρούς της εταιρείας.

Το μνημείο του Λάντλοου

Το Λάντλοου μετά τη σφαγή

Η εθνοφρουρά των ΗΠΑ

Αγώνας μπίτζμπολ στο Λάντλοου

Εκείνο το βράδυ, υπό την κάλυψη του σκοταδιού, οι πολιτοφύλακες μπήκαν στον καταυλισμό και έβαλαν φωτιά σε σκηνές, σκοτώνοντας δύο γυναίκες και έντεκα παιδιά που είχαν βρει καταφύγιο από τους πυροβολισμούς σε ένα λάκκο κάτω από μια σκηνή. Δεκατρείς άλλοι άνθρωποι πυροβολήθηκαν και σκοτώθηκαν επίσης κατά τη διάρκεια των μαχών.

Ο Λούης Τίκας πιάστηκε από την εθνοφρουρά. Ο Λίντερφελτ του έσπασε το κρανίο με τον υποκόπανο του όπλου του. Μετά, τον πυροβόλησαν πισώπλατα. Άφησαν τη σορό του επί τρεις μέρες μες στον ήλιο, σε σημείο που να φαίνεται από τα περαστικά τρένα. Δίπλα οι σοροί δύο ακόμη μελών του Συνδικάτου.

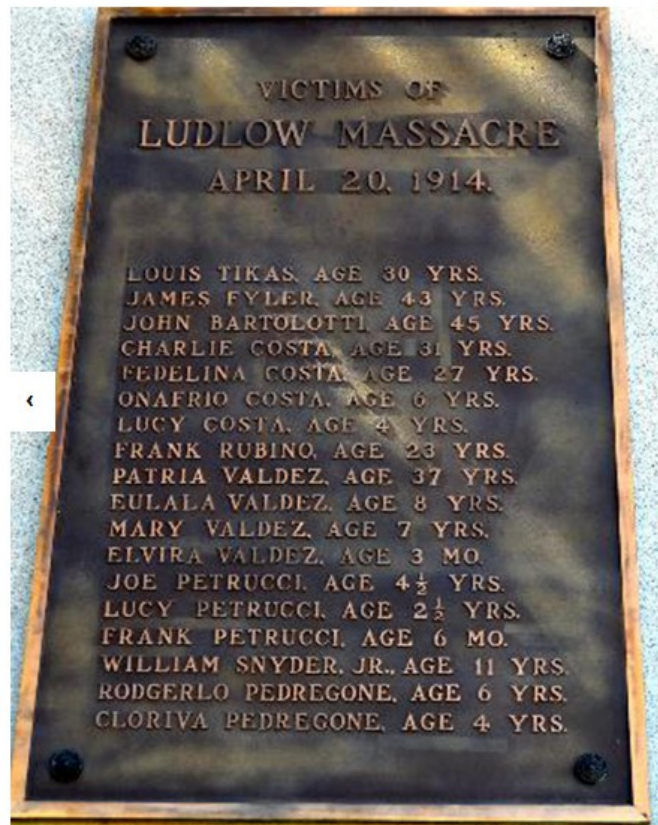
Καθώς τα νέα της σφαγής εξαπλώθηκαν, εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα κατέβηκαν σε απεργία, σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους υπόλοιπους ανθρακωρύχους, που βρίσκονταν σε απεργία στο Κολοράντο και να εκφράσουν τη στήριξή τους προς εκείνους που είχαν χάσει τους αγαπημένους τους στο Λάντλοου. Πολλές πόλεις της πολιτείας καταλήφθηκαν από τους ανθρακωρύχους και ορισμένες μονάδες της Εθνικής Φρουράς κατέβασαν επίσης τα όπλα τους και αρνήθηκαν να πολεμήσουν.

Η απεργία των ανθρακωρύχων του Λάντλοου δεν πέτυχε τον άμεσο στόχο της και με αυτή την έννοια ηττήθηκε. Νίκησε όμως, γιατί πλέον τίποτε δεν ήταν όπως πριν. Η σφαγή του Λάντλοου αποτέλεσε τη σπίθα για να φουντώσει τα επόμενα χρόνια το αμερικανικό εργατικό κίνημα, το κίνημα των εργατών στα ορυχεία του Κολοράντο και όλων των ΗΠΑ. Οι εργάτες είδαν κατάματα τα εγκλήματα στα οποία μπορούν να φτάσουν οι καπιταλιστές, προκειμένου να προστατέψουν τα συμφέροντά τους. Είδαν ότι το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί του δεν είναι κάτι ουδέτερο, αλλά υπηρετεί την τάξη εκείνη των καπιταλιστών, που έχουν την εξουσία και την οικονομία στα χέρια τους. Η απεργία του Λάντλοου διαπαιδαγώγησε τους εργάτες στον αγώνα για την απελευθέρωσή τους και την οριστική κατάργηση της

εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η απεργία και η σφαγή του Λάντλοου ενέπνευσε όχι μόνο εργάτες, αλλά και καλλιτέχνες, συγγραφείς, ποιητές. Το 1944, ο τραγουδιστής Γούντι Γκάθρι έγραψε ένα τραγούδι με τίτλο «The Ludlow Massacre». Το τραγούδι ακουγόταν συχνά στις διαδηλώσεις της δεκαετίας του '60. Ο ποιητής Ντέιβιντ Μέισον έγραψε ένα ποιητικό μυθιστόρημα 4.800 στίχων με τίτλο «Ποιος ήταν ο Λούης Τίκας». Το μυθιστόρημα του συγγραφέα Άπτον Σίνκλαιρ «Βασιλιάς Άνθρακα» είναι εμπνευσμένο από την απεργία του Λάντλοου.

Το 1918, στήθηκε ένα μνημείο για να τιμήσει όσους έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια της απεργίας. Αυτά τα άτομα έχασαν τη ζωή τους στη Σφαγή του Λάντλοου και αναγράφονται στο μνημείο ως εξής:

Τα ονόματα των εκτελεσθέντων

- × **Louis Tikas**, ηλικία: 30 χρόνων
- James Fyler**, ηλικία: 43 χρόνων
- John Bartolotti**, ηλικία: 45 χρόνων
- Charlie Costa**, ηλικία: 31 χρόνων
- Fedelina Costas**, ηλικία: 27 χρόνων
- Onafrio Costa**, ηλικία: 4 χρόνων
- Frank Rubino**, ηλικία: 23 χρόνων
- Patria Valdez**, ηλικία: 37 χρόνων
- Eulala Valdez**, ηλικία: 8 χρόνων
- Mary Valdez**, ηλικία: 7 χρόνων
- Elvira Valdez**, ηλικία: 3 μηνών
- Joe Petrucci**, ηλικία: 4½ χρόνων
- Lucy Petrucci**, ηλικία: 2½ χρόνων
- Frank Petrucci**, ηλικία: 4 μηνών
- William Snyder Jr**, ηλικία: 11 χρόνων
- Rodgerlo Pedregone**, ηλικία: 6 χρόνων
- Cloriva Pedregone**, ηλικία: 4 χρόνων